

„Adevărata sfințenie nu are nevoie să se arate și să fie recunoscută.”

- Mircea Vulcănescu

NĂȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 747
15 - 21 octombrie 2025

Noua absurditate a Europei: importând pe bani ceea ce statele au dat gratis...

Cezar Adonis
Mihalache

Și nici măcar nu vorbim de aceea fantasmagorie în care Europa s-ar pregăti „de moarte” tocmai pentru a reînvia să trăiască din nou, ci de o absurditate de-a dreptul kafkaian-urmușiană în care se pregătește de război pentru a avea, de fapt, mereu nepace... Căci, după felul în care UE impune statelor membre fel și fel de politici de înarmare, nici măcar pentru propria lor siguranță, ci pentru îndestularea militară a Ucrainei, deja nici nu se mai pune întrebare dacă aceeași Europă nu va fi obligată să importe mare parte din armament chiar din Ucraina, ci doar de când... Și nu, nici măcar atunci războiul nu se va sfârși... Pentru că Rusia va fi în continuare zgândărită și provocată la limita haosului final, pentru a exista pe mai departe motivația bruxeleză de supraînarmare și a-i facilita Kievului posibilitatea de a deveni exportatorul unic de produse militare către Europa... Și poate nu numai... De aici și toate aceste politici de înarmare impuse de Bruxelles... De aici și acordarea atâtor fonduri ale Europei către Ucraina pentru „a dezvolta armament” (copiat după cel primit ca „donație”, dar, iată, nu pentru a-l folosi în lupta ei pentru propria-i pace și liniște, ci pentru războiul cu... Europa dus de Bruxelles), dar și tehnologii și „know-how” de logistică militară pe care să le exporte apoi spre un UE năucit de propria-i absurditate kafkain-urmușiană. Pentru că va fi cu adevărat un nonsens al logicii de război, al pregătirii militare, să ajungi să importi din statul pe care l-ai sprijinit militar propriile arme... Sau „aproape” propriile arme... Pentru că, deși vor fi, poate, în mare parte părți ale aceluiași armament primit, reexportarea lor către statele care le-au donat, în următorul mare gheșeft, pe bani, al acestui război pitrocit, cel puțin ca mod de continuare, de stărnire și provocare, de la Bruxelles, acele armele vor avea identitatea de export ca „made in Ucraina”... Fără a fi nevoie nici măcar să fie șterse seriile specifice... Nici măcar în cazul capetelor de serie după care au fost copiate („fabricate”, în accepțiunea politic-bruxeleză) armele într-o „producție” pe care chiar statele inițial exportatoare, și creatoare de tehnologii, să ajungă să le invidieze... Iar asta este posibil doar pentru că prea puțini au acces la datele concrete a ceea ce s-a trimis Ucrainei ca sprijin militar, pentru că acesta

era termenul corect, „ajutorul” vizând strict partea umanitară, medicală și sanitară de urgență, de tratament ori paleativă... Or, deja la atâta vreme de război, unul din care chiar Kievul nu vrea să iasă (sub justificările de obținere, de certă obținere, de despăgubiri și îndreptări), este evident că nu se mai poate vorbi despre ajutorare... Acum, dacă am mai vorbi despre ajutorarea cuiva, ar fi mai degrabă vorba despre cea a statelor europene... Pentru a nu fi strivite de colapsurile bugetare în care au fost împinse prin obligația asumării unor împrumuturi date de Bruxelles Ucrainei (ca bani nerambursabili), prin renunțarea la producții și piețe agro-alimentare și industriale... Și pe care, vor realiza curând, le va fi tot mai greu să le recupereze... Deși exemplul nostru, ca țară care am dat totul prin felurii conducători oligotradători (și nu „oligo” de la caracterul lor de aparenți oligarhi în raport cu propria țară, ci de oligofreni vânzători de neam și țară) ar fi trebuit să le fie un bun aviz pentru ceea ce li se poate întâmpla și lor... Lor, ca economii, ca națiuni, ca suveranitate și independență, inclusiv militară și de apărare... Iar Bruxellesul nici măcar nu încearcă să mascheze acest următor destin al Europei: acela de a ajunge importator din Ucraina al propriilor materiale și tehnologii (mai ales ca „drept de proprietate intelectuală”) din domeniul militar. De produse și efecte militare ce vor fi fost „naționalizate”, ca brand de producător de război, de către Ucraina. Prin simpla motivație a „experienței din război”... Căci așa vom a ajunge a cumpăra ceea ce am dat gratis... Ca produse și tehnologii cu valoare adăugată de experiența de război... Că va fi vorba despre ogive și armament care poate nici nu ieșit din depozitele militare făcute de Ucraina, care și-a privat poate proprii soldați de un armament ce ar fi trebuit să le ajungă pentru două războaie, nici nu va mai conta... Important va fi doar faptul că vor avea țidula „de experiență ucraineană de război” pentru a le închide gura nemulțumiților... Căroră, dacă nu, oricum le-o va închide UE bruxelez prin alte reglementări „de război”... Poate chiar fără ghilimele... Iar când Ucraina va ajunge exportator de armament și muniție în Europa (pentru că nu va mai fi vorba doar despre securitatea alimentară a Europei, prin importurile masive de produse agro-alimentare, de sorturi la care multe state au renunțat), ci de industria de război, chipurile de securitate, siguranță, apărare a Europei, nimeni nu va mai vehicula vreun drept de

veto pentru a se opune aderării Ucrainei la UE... Poate chiar de așezare a ei la masa celor mari, dând la o parte pe cel puțin un membru (poate chiar fondator!) de drept... Și apoi poate și de la masa altor alianțe... Până atunci, însă, mai avem șansa de a privi de sub perdeaua acestui absurd care se așază peste Europa... Achiziționarea de drone și, mai ales, de „know-how” -ul utilizării lor... Aceleași aparate de ieri, civile, dar care, nu-i așa?!, vor avea parte de adaosul de utilizare dat de „experiența ucraineană”... Și acum înțelegem și de ce, deși s-au alocat bani pentru înarmare, nu s-a pus condiția strictă pentru o înarmare prin dezvoltarea propriilor industrii naționale... Precum în cazul României, unde guvernul declară („repetiție” în istorie) că industria noastră (acum cea militară) este un morman de fier vechi, cu hale „în care au crescut copacii”, o țară în care responsabilii cu înzestrarea militară se comportă ca niște „domni Goe” alergând prin lumea largă să caute ce e mai scump și strălucitor pentru a cumpăra... Chiar dacă transformarea înzestrării militare într-un bazar cu produse cu tehnologii bătaie lungă. Umilirea oficialilor și standarde diferite, inclusiv ca „SDV” -uri de întreținere și reparare, cu diferențe de norme, va putea periclita, nu doar utilizarea reală, ci inclusive depasarea la paradele de autoglorificare a guvernului habarnist...

Țările europene vor fi obligate dară să adopte și „modelul ucrainean de luptă cu dronele” pentru că au fost testate „în condiții reale de război”. Și chiar dacă reprezintă un grad ridicat de risc pentru viitor, pentru apărarea europeană a zilei de mâine, Bruxellesul impune, „strategic”, „colaborarea cu Ucraina pentru a construi un scut anti-dronă comun” („valorificând experiența și tehnologia ucraineană testată deja în războiul cu Rusia” și alte „bla-bla” -uri) pentru că, doar așa, „forțele europene vor înțelege concret cum funcționează sistemele anti-dronă în luptă”... Cât despre noi... Noi vom rămâne cu absurdul pe mai departe... Dar și cu toți acești ipochimeni politici și de guvernare, precum și cu toți acei „domni Goe” plimbându-se pe banii noștri printre rafturile cu armament în căutare noilor lor „jucării”. Pe care să le pună, cel mult, în locul soldaților cu oxid de plumb la chipiu... Vom rămâne cu toți aceștia dar și cu un destin de însărăcire, de pauperizare, de înrobire pe generații... Totul pentru războaiele altora...

„Bișonii”... Lui Viktor Orbán...

Ionuț
Tene

După revoluția de la 1848-1849, eroul Avram Iancu a refuzat decorațiile și privilegiile propuse de Imperiul Habsburgic până nu se va face dreptate românilor din Ardeal din punct de vedere al libertăților politico-cetățenești și a drepturilor social-economice. Este celebră replica lui Avram Iancu când a respins decorația împăratului austriac, spunând că: „Nu ne-am luptat pentru jucării, vrem drepturi, Majestate!” Din păcate, astăzi moștenirea lui Avram Iancu este ignorată și terfelită chiar de oficialii statului român de la București care permit toate tribulațiile premierului Ungariei, Viktor Orbán, în Ardeal. Premierul Ungariei, după ce a petrecut într-un restaurant de lux aflat într-un palat istoric Rhedey din centrul Clujului, al unui grof de secolul XVIII, a cântat sfidător un cântec provocator pentru români: o melodie tradițională al cărei refren se traduce prin „Noi nu plecăm acasă”, adică un mesaj cu bătaie lungă. Umilirea oficialilor români a continuat la Jucu, într-o locație exclusivistă din afara Clujului, unde la Congresul UDMR, în fața premierului Ilie Bolojan, s-a cântat Imnul Secuiesc, care incită indirect la autonomie și separatism. Bolojan a stat ca un miel în sală fără niciun Tricolor, acceptând umilințele la care a fost supus de premierul ungar și colegii din coaliția de guvernare. Problema gravă a fost că Bolojan nu mai era primarul Oradiei, cu proiecte finanțate de ONG-uri de la Budapesta, ci ditamai premierul României. Dar să vedem ce înseamnă acest cântec intonat la Congresul UDMR, cu acceptul oficialilor români, care au acceptat să fie umiliți. Imnul secuiesc (în maghiară, Székely himnusz) este un poem scris în anul 1921 de György Csanády, ulterior pus pe o melodie compusă de Kálmán Mihalik. Mult timp interzis, dar foarte cunoscut în Transilvania, acesta este cântat cu regularitate la petreceri și evenimente în Secuime. Refrenul poemului este: „Doamne, nu lăsa să piară Ardealul” (Ne hagyd elveszni Erdélyt, Istenünk). Autorii, originari din Transilvania, Csanády și Mihalik, s-au refugiat la Seghedin după Tratatul de la Trianon. Aici au devenit membri ai organizației culturale de studenți secui, SZEFE, iar în 1921 au compus o piesă muzicală intitulată Bujdosó ének (Cântec de pribegie) pentru o dramă-misteriu prezentată

la întâlnirea organizației. Inițial, nu au avut intenția de a crea un imn, însă în deceniile următoare cântecul a devenit expresia sentimentului de apartenență al secuilor.

Deși a fost interzis cu desăvârșire în România – unde ascultarea lui constituia infracțiune – și în Ungaria (după 1946), oamenii îl cântau în taină, iar răspândirea sa nu a putut fi oprită. Popularitatea cântecului este demonstrată și de faptul că a devenit folclor în a doua jumătate a secolului XX, textul și melodia fiind modificate, strofe adiționale fiind adăugate de autori anonimi. După 1989, interdicțiile au fost ridicate. În anul 2009, Consiliul Național Secuiesc a declarat cântecul drept imn al Ținutului Secuiesc. Astfel, Imnul Secuiesc se cântă în fața oficialilor locali și centrali ai statului român, în frunte cu premierul Ilie Bolojan, la Congresul UDMR de la Jucu, fără ca prim-ministrul să iasă afară, așa cum e firesc și așa cum ar fi făcut orice conducător de guvern dintr-o țară suverană europeană. L-ați văzut pe premierul Spaniei, Pedro Sánchez Pérez-Castejón, cântând împreună cu liderii Cataloniei imnul acestui ținut, care se auto-proclamă independent. Niciodată! La noi, Ilie Bolojan a stat ca un ghiocel, iar Sorin Grindeanu, președintele Camerei Deputaților, a mimat că merge la toaletă în timpul Imnului Secuiesc. A fost o sfidare pe față a lui Viktor Orbán că el este jupân de condominiu peste Ardeal, iar guvernanții de la București sunt doar niște slugi servile ale intereselor Budapestei în România? A fost o umilință fără seamăn a oficialilor români, care arată că România nu este „colonia” Franței, cum se spune, ci a Budapestei lui Viktor Orbán, prietenul lui Vladimir Putin? În orice țară civilizată, premierul și-ar fi dat demisia după o astfel de impietate adusă suveranității și Constituției. Încă aștept demisia de onoare dacă o mai are Ilie Bolojan din funcția de prim-ministru. România nu este colonia Budapestei, iar reprezentanții statului român nu sunt „bișonii” lui Viktor Orbán. O vină o are și SRI, care nu a prevăzut ceea ce s-a întâmplat la Jucu, adică umilirea oficialilor români și a statului român, lucru ce arată că Bucureștiul nu mai deține controlul asupra suveranității în Transilvania? Bolojan s-a purtat de parcă ar fi fost premierul Ungariei, nu al României...

Taxarea averilor neo-feudale, combaterea rentelor, privilegiilor și a exclusivităților: resetarea capitalismului...

Gheorghe
Pipera

Prin 2019, în mass media mainstream (Financial Times, The New York Times, Le Monde sau Les Echos), se vorbea despre necesitatea resetării capitalismului. Martin Wolf insista că ar fi necesară salvarea capitalismului de rentieri și monopolști și ieșirea de sub imperativul ca mașinile globaliste de făcut munți de bani pentru manageri și acționari să își adopte un scop, o rațiune de a exista,

decât capitalismul rentier și monopolist, care are toate attributele unui neo – feudalism. Este vorba despre faptul că acest neo-feudalism fură din avuția națiunilor prin tehnici și instrumente neoneste, înșelătoare și planificate contractual, contabil și criptic (secretizat). Teza de doctorat a lui Zucman a fost publicată în anul 2013 sub titlul „Avuția ascunsă a națiunilor”, autorul intenționând, probabil, să le dea o lecție de smerenie enoriașilor cultului „școlii austriece”, care au dat o dimensiune absurdă (și

publice, nici în sisteme private de asigurări de sănătate (problematică extrem de gravă în SUA) sau beneficiază de un sistem precar și subfinanțat de asigurări de sănătate (cum este dintotdeauna sistemul românesc de sănătate). Zucman, de altfel, se înscrie într-o suită de autori „eretici” din perspectiva cultului neo-liberal sau libertarian, între care cel mai remarcabil este Joseph Stiglitz (laureat al Premiului Nobel pentru economie pentru lucrare Prețul inegalității, 2011), autori care au vizualizat de

autobuzului care se îndreaptă cu 200 de km la oră către zid, fiind beat și având la activ multe antecedente de „rekless driving”. Acest șofer nu este deloc credibil. Economia UE era, în anul 1989, cea mai mare din lume. Peste 23 la sută din PIB – ul global era realizat în UE, o uniune economică a unui număr de doar zece state. La nivelul de azi, UE mai realizează doar 12 la sută din PIB – ul global. Între timp, numărul statelor membre a crescut la 27, iar populația, la 460 de milioane. Dintr-o uniune economică, unde libertatea comerțului și libertatea opiniei și a alegerii politice erau definitorii, UE a devenit un supra-stat, cu tendințe federale și militariste, unde libertatea de opinie și de alegere politică au devenit concesii, acordate cu pipeta și doar în mod condiționat celor care se supun și care cred orbește în adevărul oficial, birocratic. Ceilalți au „libertatea” de a tăcea și de a consimți implicit, în caz contrar fiind pasibili de sancțiuni și de „cordon sanitar”.

România ultimilor 36 de ani a fost condusă pe baza ideologiei consultanților și a profesorilor acestui șofer delincvent și beat. Este ideologia capitalismului de pradă, a privatizărilor cu orice preț, a austerității inutile menite a chinui în mod gratuit milioane de oameni și, mai ales, a concentrării avuției și a producției interne ale României în mâinile câtorva oligarhi beneficiari ai unui „capitalism” de cumetrie și în conturile „off shore” ale unor corporații multinaționale. Acest neo-feudalism românesc a generat corupția fără corupători (poate s-a reținut, totuși, noua expresie a oligarhilor economici de la noi, „șpaga de supraviețuire”) și evaziunea fiscală fără evazionști (mai numită și „optimizare fiscală”). Mult mai important este că adevăratul capitalism, cel în care își asumă riscuri antreprenorii și clasa de mijloc, este sistematic falimentat. Resursele naturale și plus-valoarea creată aici se scurg, desigur, continuu, peste graniță, dar o țară care nu mai oferă locuri de muncă și un trai decent devine automat sursă de forță de muncă pentru imperiu. De aici a rezultat cel mai mare flux de migrație de forță de muncă din întreaga istorie a Europei – peste cinci milioane de oameni,

produsul sistemului românesc de educație, finanțat de cetățenii și antreprenorii români, au plecat la muncă în imperiu, unde nu a mai fost nevoie de alte costuri cu educația și unde se achită impozite și contribuții sociale străine de România. Să ne reamintim că, în anii de dinainte de pandemie, era larg răspândit cultul apocalipsei prevestite de creșterea salariilor, a pensiilor și a celorlalte prestații sociale (burse de studii, indemnizații de creștere a copiilor mici, ajutoare sociale). În contradicție cu Constituția și cu CEDO, în repetate rânduri, soluția găsită în și după pandemie a fost austeritatea pentru căței, dublată de strângerea progresivă a șurubului fiscal și triplată de ajutoare de stat, facilități și toleranță la infraționalitate oferite corporațiilor (care continuă să facă profit cu orice preț și aruncă peste granițe toată plus-valoarea făcută aici, liberă de orice taxe și impozite). Atributul de „stat social” și principiul traiului decent la care are dreptul orice cetățean au fost trivializate, sub pretextul crizelor – crize de care au fost mereu vinovați șoferii beți ai autobuzului social și de care au beneficiat mereu, pentru a se supra-îmbogății, mari actori bogați ai economiei și politicii.

P.S.: Am vorbit despre necesitatea resetării capitalismului, încă din 2015 (remember Parakletos, CH Beck, 2015). Tot în acea colecție de eseuri am vorbit despre nenorocirea pe care o pot abate asupra noastră rentele, privilegiile și exclusivitățile care caracterizează „capitalismul” românesc, precum și despre dezechilibrul ca o malnutriție care afectează întreaga noastră economie. De atunci încoace mi se tot recomandă să mă limitez la procesele mele... Nimeni nu e profet în țara sa...

căutarea profitului cu orice preț fiind privită ca auto-destructivă. Thomas Piketty (Capitalism și ideologie) analiza tendința aberantă a capitalismului „piețelor libere” către ascuțirea inegalităților economice și sociale și înspre adâncirea prăpastiei dintre bogați și săraci. În acei ani de dinainte de pandemie, în America era la modă un anume Gabriel Zucman, fost doctorand al lui Piketty și consilier economic al senatoarei Elizabeth Warren. Este același Gabriel Zucman care este pe toți pereții acum, în Franța, și care a divizat elitele franceze cu al său impozit pe averile foarte mari, de doi la sută. I se opune chiar Bernard Arnault, cel mai bogat miliardar al Franței, cel care deține patronul LVMH, conglomeratul produselor franceze de lux (inclusiv Louis Vuitton face parte din acest grup deținut de Arnault). Zucman, de asemenea, este vedeta stângii franceze. Eu, unul, în urmăresc încă de prin 2018, de când citeam ediția printată a cotidianului economic francez Les Echos, la care eram abonat. Printre altele, în anii 2018-2019, Gabriel Zucman evidenția o realitate mult mai dură

contrară spiritului său inițial) cărții lui Adam Smith din 1790, „Avuția națiunilor”. Zucman consideră rapace, brutal, cinic și inegalitar acest „capitalism”, un mod de organizare a economiei generând averi colosale în mâinile unui număr din ce în ce mai mic de persoane care stăpânesc averi, resurse și destine umane, pe de o parte, și sărăcie și chiar sclavie, pe de altă parte.

În cartea sa din 2019, „Triumful inegalității” (co-autor, Emmanuel Saez), Zucman arată măsurile pe care economiile mari ale lumii ar trebui să le ia pentru a opri această tendință neo-feudală și sclavagistă, pentru a reda capitalismului forța de auto-corectare și de auto-reinventare. Printre altele, Zucman propunea atunci o taxă doi la sută pe averile foarte mari și pe cifrele uriașe de afaceri ale multinaționalelor – idee care, azi, vinuește la protestele populare anti-establishment din Franța și din alte țări ale UE. Banii din această taxă ar fi urmat să sprijine datornicii la bănci pentru creditele de studii sau ipotecare și cetățenii care nu beneficiază de asistență medicală, întrucât nu sunt asigurați nici în sisteme

timpuriu această tendință malefică de concentrare a bogăției și de acutizare a inegalității și au propus măsuri de ieșire din blocajul mental al „profitului cu orice preț”, determinat de promovarea globală și agresivă a teoriilor lui Milton Friedman la începutul deceniului '80 al secolului trecut, idei puse în practică de Ronald Reagan și Margaret Thatcher în SUA, respectiv UK și, ulterior, prim mimetism și imperialism cultural, în toata lumea, inclusiv în Rusia lui Elțin și a primilor ani de domnie a lui Putin.

Personal, am considerat că acest tip de „capitalism” instalat în economia contemporană și în politicile globaliste după recesiunea declanșată de falimentul băncii de investiții Lehman Brothers (octombrie 2008) este o formă insidioasă și acaparatoare de neo-feudalism, înspăimântătoare sub aspectul potențialelor consecințe asupra societății, asupra mediului și chiar asupra viitorului umanității. Ideea resetării și a îmblânzirii fiarei capitaliste care a produs cea mai acută inegalitate socială din istorie este, desigur, o idee bună și credibilă, dar nu poate fi pusă în practică de șoferul

Sistemul românesc din interior – o privire cruntă și sinceră din umbra puterii...

Petru
Jipa

După 1989 au apărut multe cărți scrise de oameni care au lucrat în sistemul de apărare și securitate al țării. Exemplu: Aurel I. Rogoian „Fereastra serviciilor secrete” sau Filip Teodorescu cu un „Un risc asumat”. Toate mi-au arătat că este ceva putred acolo „unde, cândva”. Ca să nu spun Danemarca când Hamlet întâlnește fantoma tatălui său. Recenta carte,

adâncul unor birouri inaccesibile. Scriitorul nu se ascunde în spatele anonimului sau al ficțiunii – alegerea de a vorbi deschis, deși riscantă, conferă întregii lucrări o forță morală impresionantă.

Prin paginile lucrării, cititorul descoperă nu doar cum funcționează un serviciu de informații într-o țară post-comunistă, ci și cum se păstrează echilibrul între patriotism și servilism, între datorie și conștiință. Sunt dezvăluite practici de supraveghere, metode de

puterii în România contemporană și prețul pe care îl plătește cineva care a ales să trăiască în interiorul unui sistem, dar să rămână, până la capăt, Om.

Dar ce m-a impresionat cel mai mult, este: „Deși sunt rezervist cu 21 de ani de militărie „în spate”, nu primesc nicio pensie de la statul român și nici alte drepturi care s-ar acorda militarilor (nu iau medicamente compensate sau gratuite, nu merg în locurile de cazare sau de odihnă și tratament ale SRI etc.” Cum

înseamnă că nu a fost găsit vinovat de faptele de care a fost acuzat. În ciuda achitării, bărbatul nu a mai primit pensie. Această situație ridică semne serioase de întrebare privind respectarea drepturilor fundamentale, în special principiul prezumției de nevinovăție și dreptul la pensie ca parte a dreptului la o viață demnă. Achitarea înseamnă că, din punct de vedere legal, persoana respectivă este considerată nevinovată, iar consecințele unei condamnări ipotetice

persoană achitată să fie privată de un drept fundamental precum pensia, atunci se instalează o formă de justiție selectivă, care subminează încrederea în instituții. În plus, acest caz evidențiază necesitatea unui cadru clar și echitabil pentru tratarea persoanelor care au lucrat în instituții. Trecutul trebuie judecat cu rigoare istorică și juridică, dar fără a permite revanșa sau discriminarea. Dreptul la pensie nu ar trebui să fie condiționat de opinii politice sau de o condamnare

„SRI Sistemul românesc din interior”, scrisă de Daniel Florea este de o sinceritate rareori întâlnită în literatura memorialistică românească, oferă cititorului o călătorie tulburătoare prin labirintul serviciilor secrete românești. Autorul, care a trăit din interior realitățile ascunse ale Sistemului Românesc de Informații, nu doar dezvăluie mecanismele de funcționare ale unei instituții puternice, ci oferă și o reflecție profund umană asupra prețului cunoașterii, al loialității și al conștiinței într-un mediu construit pe secrete și manipulare. Ceea ce face această carte deosebită este autenticitatea cu care sunt înfățișate evenimentele. Nu este vorba despre speculații sau teorii ale conspirației, ci despre trăiri, dialoguri, momente de tensiune și decizii critice luate în tăcere, în

recrutare a informatorilor, dar și presiunile politice care au modelat, de-a lungul anilor, direcția activității SRI. Totodată, autorul nu ezită să vorbească despre greșelile sistemului, despre abuzuri, dar și despre oamenii care, în ciuda contextului, au încercat să păstreze un minim de integritate. Stilul este direct, fără artificii literare inutile, ceea ce o face accesibilă și captivantă. Fiecare capitol pare o mărturie, nu o ficțiune. Emoția, indignarea, dar și tristețea sunt prezente în mod constant, conturând portretul unui om care a văzut prea mult și care simte nevoia imperioasă să spună adevărul. „SRI, Sistemul românesc din interior” este mai mult decât o carte – este un act de curaj civic. O lucrare esențială pentru oricine dorește să înțeleagă mecanismele ascunse ale

este posibil ca un om care și-a apărut țara 21 de ani să fie tratat în felul acesta, iar toate s-au întâmplat pentru că nu a pupat mâna unui „șef pilos”. Poate că așa știm noi să recompensăm libertatea de a fi om.

Deci un om a muncit timp de 21 de ani în cadrul Serviciului român de informații, instituție care în perioada regimului comunist din România, avea rolul de a asigura securitatea statului, dar care a fost adesea asociată (uneori pe ne drept) cu represiunea politică și încălcarea drepturilor omului. După încheierea activității, omul a fost supus unui proces intern, în urma căruia a fost condamnat în mod ipotetic – adică fără ca o sentință definitivă să fie pronunțată sau dovezile să fie concludente. Ulterior, instanța militară l-a achitat, ceea ce

sau a unei suspiciuni nu ar trebui să persiste după decizia instanței. Refuzul de a acorda pensia în acest caz poate fi interpretat ca o formă de sancțiune extra-judiciară, care contravine statului de drept. Indiferent de natura serviciului anterior – inclusiv dacă a fost într-o instituție controversată (prin cei care au condus) – o persoană are dreptul la pensie dacă a îndeplinit condițiile legale: vechime în muncă, contribuții la sistemul public de pensii și împlinirea vârstei legale.

Este normal ca sistemul juridic și cel social să facă distincția clară între evaluarea morală a unor fapte din trecut și aplicarea dreptului pozitiv. O achitare trebuie să aibă efecte reale și pozitive pentru persoana respectivă, nu doar în plan simbolic, ci și în cel material. Dacă statul permite ca o

socială nesanționată de lege. Justiția trebuie să fie aplicată uniform — pentru toți cetățenii, indiferent de trecut. Dar să fie pace în lume! La noi în mica noastră țară, pacea este dictată de „vătafii” unor instituții. Iar dacă uităm să le pupăm mâna, rămânem pe drumuri.

Da, totul pentru cei trăitori aici!... Cei aduși „de peste mări și țări”...

Cezar Adonis
Mihalache

...Și pentru cei trăitori, tot pe banii noștri, de peste cel mult o graniță, nu-i așa?!... Și nu va fi nevoie de un moment al calculelor economice reale, macroeconomic bugetare – de țară, dar și „de buget” al banilor scoși din țară pentru a fi dați altora, pentru a avea cumva măsura haosului în care vom fi ajuns... Nu va fi nevoie de calcule, statistici și analize răsucind, răsturnând și interpretând „cauzal” fel și fel de procente (și, mai ales, lipsa acestora!) pentru a avea dimensiunea unui dezastru anunțat de la începutul războiului din Ucraina. Un dezastru nedrept pentru noi... Nu va fi nevoie de nici un fel de indicatori pentru a înțelege cât de jos am ajuns... O vom simți, o vom trăi. Din nou ca generație de sacrificiu. Ba, chiar ca generații de sacrificiu, dureros, inclusiv a acelora încă nenăscute... Și totuși, oricât de mare va fi dezastrul, cei vinovați nu-și vor recunoaște vinovățiile.... Și dezastrul, pentru noi, prin ceea ce ni s-a luat pentru a fi dat pentru binele altora. Nu(-și) vor recunoaște nici nivelul de analfabetism funcțional din zona economică și macroeconomică (de înțeles poate pentru posibilitățile lor

mentale de înțelegere matematico-economică), nici analfabetismul juridic (de neiertat pentru că fie și minimul bun simț i-ar fi ajutat să vadă catastrofele juridice lăsate în urmă), nici analfabetismul de guvernare și chiar cel politic... Și, oricum și de ar fi să le înțeleagă, nu le va păsa... Pentru că rolul nu a fost nici o clipă să facă un bine națiunii. Ci altora, acelora (adesea, aceiași!) în slujba cărora, din vremuri și de peste vremuri, s-au pus trădătorii de neam și țară, dar și zeciuitori cu apucături de grofi... Și da, dezastrul economic, prin măsurilor de corectare economică a bugetelor prin tăieri, restricții, restricționări, anulări, va avea o dimensiune cu un mare minus. Dar numai pentru noi! Ca țară, ca popor, ca trăitori de drept aici. Nu și pentru ceilalți, cei trăitori aici veniți și aduși de peste mări și țări, dar și pentru cei trăitori, cu banii noștri, de peste mări și țări. Și să nu ne mire dacă, la momentul bilanțului corecției prin austeritate, ei vor prezenta totuși cifre pozitive! Fără a spune însă unde s-au dus acei bani „colectați”, „economisiți”... Și pe cine au ajutat acele fonduri ca reconstrucție, ca dezvoltare, dar și pentru, mai grav, a acumula resursele necesare pentru a se întoarce, mai apoi, împotriva noastră. Căci, pe cine nu lași

să moară, nu te lasă să trăiești, nu?!... Cifrele austerității vor fi marcate în două culori distincte... Cu roșu pentru noi, cu un verde strălucitor pentru aceia pentru care am fost noi „ajustați” prin pachetele de austeritate... Cu mențiunea că toate acele cifre și statistici pozitive nu vor fi explicitate... Nu ni se va spune niciodată câți bani s-au economisit pentru a fi scoși din țară, devalizați de această castă trădătoare. Puși în interesul unor venetici. Al unor străini ce ne-au mai înjunghiat de atâtea ori în Istorie. Iar pentru cifrele roșii, ce se vor vedea în magazinele noastre, în vitrinele tot mai goale, în spațiile comerciale abandonate, în casele noastre, în frigiderele și pe mesele noastre, în minimul nostru confort, vor avea un vinovat deja previzibil. Deja selectat. Căci, vinovatul dezastrului de țară va fi, din nou, acel cap al unui altfel de Moțoc (rusofil!), răspunzător „de facto” pentru tot ce ni s-a întâmplat rău în ultimii ani: Rusia. Și vom avea parte de spectacolele groțesti ale oficinelor „mainstream” inducând, fără a mai face nici măcar un aparent exercițiu de demonstrare, vinovăția rușilor pentru sărăcirea noastră. Că dacă nu ar fi fost ei, am fi trăit în lapte și miere!...

Marota va fi dară evidentă: din cauza rușilor, toate eforturile guvernanților s-au dus pe apa sâmbetei... (Și așa va fi, doar că în bazinele de populații, de construcție și dezvoltare ale altora). Iar guvernanții se vor fâli nerușinat pe mai departe. Nu vor avea nici o mustrare de conștiință pentru situația în care am fost aduși. Și vor face exact ce știu a face politicienii de la Machiavelli încoace. Se vor lăuda (scârbos spre scârbavnic) cu „realizările” lor... Și nu vor avea nici un regret pentru dezastrul nostru. Pentru că asta le-a fost rolul. Rolul lor în scopul altora. Să ne aducă în acea situație de pauperizare în care interesele legitim a fi apărate de alții, pe caste și etnii, minorități, refugiați, să primeze și să le dea dreptul european, în virtutea unor prevederi privind minoritățile, să intervină... În numele unor documente votate inclusiv de europarlamentarii noștri de la timpurile respective... Și care au considerat, pesemne, că nu ni se va întâmpla nimic dacă va fi să apară vreo solicitare dinspre o țară europeană pentru protecția minorităților ei, în numele acestor amendamente generatoare de noi focare cu pulberi în Europa, pentru că noi oricum vom fi ieșit de mult din UE. Pentru că sărăcirea populației României înseamnă și

sărăcirea felurilor minorității. Și nu doar Budapesta va fi aceea care va sări să-și ia partea din căpița cam într-o parte a ceea ce a ajuns România (cuvinte oribile ale grofului Victor Orban, dar nu întâmplătoare dacă ne uităm în istorie cum au descălecat austro-ungurii în Transilvania), cerând în numele unor rezoluții ce acordă statelor dreptul de a interveni pentru protejarea minorităților lor din alte țări, aplicarea unui protectorat de guvernare a Ardealului, dar și alte țări europene prin capetele de pod pe care le-au plantat aici. Economic, politic și în administrații locale, acceptate atât de senin de noi, cu primari (și nu numai) neavând nici măcar cetățenia română. Iar, atunci, dansul grofului dănțuind bezmetic (asemenea, dar și dimpreună cu evrei hasidici) pe cântul lăutarilor maghiari ai celui „Noi nu plecăm de aici” (o altă ironizare a simbolismului nostru: „Noi suntem aici. În veci stăpâni!”) va avea dimensiunea ceardașului sub care suntem striviți, dați de o parte, măturați și azvârliti de cizmele neo hortyst-fasciste ale unor venetici închipuiți stăpâni...

Viktor Orban a umilit din nou România: „Nu părăsi Ardealul, Dumnezeuul meu!”

Viorel
Patrichi

O gravă ofensă la adresa națiunii române s-a produs la congresul UDMR, o fundație care conduce România aproape neîntrerupt din anul 1990. A fost poftit și pre-

imnul României, țara gazdă, după care a răsunit imnul Ținutului Secuiesc. Pentru că Ilie Bolojan nu s-a ridicat, Viktor Orban l-a apucat cu amândouă mâinile de-o aripă și „l-a ajutat” să se scoale și premierul României s-a sculat. Cum să nu se scoale când este ajutat?! În așteptarea propriului congres

de aceea a plecat țifnos. Sigur că fiecare politician român reacționează diferit dacă musafirul îl scuipă în față în propria lui casă. Textul pare inofensiv: niște mercenari evocă lupta lor de apărare a imperiului de la vest împotriva dușmanilor care vin pe teritoriul cucerit de unguri. Ei se roagă la

Regele Csaba, pe cărări de stele! // Un pumn de secui se macină precum stâncă, / Pe o mare a luptelor dintre popoare / Valurile ei s-au revărsat peste noi de mii de ori / Nu părăsi Ardealul, Dumnezeuul meu!”...

Evident că „Dumnezeul meu” știa numai ungurește. Unii continuă așa

Viktor Orban acest lucru? Era o întrebare pur retorică... Ce ar zice Victor Bolojan, activistul care l-a înjurat deschis pe Kadar în fața lui Ceaușescu dacă ar vedea comportamentul netotului? Într-o țară normală, Kelemen Hunor și Viktor Orban ar fi fost arestați pe loc fiindcă au ofensat grav națiunea română: Ținutul Secuiesc nu este recunoscut în Constituție, unde scrie că unitatea teritorială este indivizibilă. Dacă ghilanul de la București s-a ridicat în două labe când s-a cântat imnul Ținutului Secuiesc, înseamnă că, indirect, Guvernul României recunoaște existența Ținutului Secuiesc, deci admite secesiunea statului. Mai aveam o speranță cu Ilie Bolojan. Nu mai am acum niciuna... El însuși se face vinovat de acest delict extrem de grav, a girat un atentat la istoria noastră încercată, care este o chestiune abstractă pentru indivizii fără coloană... Surprinzătoare mi s-a părut și lipsa de reacție a moțului Emil Boc.

Naționalist te naști sau nu, nu te faci prin educație...

mierul Ilie Bolojan la congres și pachidermul s-a dus la Cluj. A stat alături de Viktor Orban, conducătorul Ungariei. S-a cântat imnul Ungariei – să zicem pentru că era de față Viktor Orban, deși nu era vizită de stat. S-a auzit

de la PSD, Sorin Grindeanu a ieșit din sală în semn de protest. Că doar partidul meu le-a cătat în coarne boanghinelor timp de 35 de ani... Kelemen Hunor a zis că Grindeanu nu știa textul imnului secuiesc și probabil că

Dumnezeu să apere Ardealul. Iarăși, aparent, un mesaj normal:

„Cine știe încotro, încotro ne duce destinul / Pe drumuri aspre, în întunericul nopții / Mai ajută-ți încă o dată poporul spre victorie /

laude „prestația impecabilă”, „inteligenta politicienilor unguri”, „spiritul lor diplomatic rafinat”, dar ei au dat dovadă din nou de toată mojicia lor ancestrală. Ce drepturi au românii din Ungaria? L-a întrebat oare Ilie Bolojan pe